

[Fischer]

holdets ophør. Det må også være temmelig umuligt for domstolene at sætte en tidsgrænse for et behandlingsforløb. Forslagsstillerne nævner heller ikke den kendsgerning, at disse sindslidende jo ikke befinder sig i nogen retsløs tilstand. Anklagemyndigheden, anstaltsledelsen, bistandsværgen eller den dømte selv kan jo hvert halve år indbringe sagen om ændring eller ophævelse af en foranstaltning efter §§ 68-70 for domstolene, der så ved kendelse tager stilling til, om sanktionen stadig skal fastholdes.

Med hensyn til beslutningsforslagets punkt b, der omhandler en ændring af rettens sammensætning, bl.a. med en repræsentant for en interesseorganisation, kan vi heller ikke se det velargumenterede i en sådan ændring.

Vi mener, at såvel den anbragtes retsbeskyttelse samt hensynet til borgernes retsbeskyttelse er varetaget af, at domstolen i tvivlstilfælde vil forelægge sagen for Retslægerådet og inddrage deres vurdering i sagen. Men vi er på samme måde, som hr. Torben Lund fremførte det, indstillet på i Retsudvalget at analysere og se på, hvorledes praksis i disse forhold har udviklet sig.

Elsebeth Kock-Petersen (V):

Jeg kan indlede med at sige, at vi i Venstre heller ikke kan støtte dette forslag. Vi mener ikke, der er behov for ændringerne. Vi mener faktisk, som justitsministeren også har redegjort for, at de retssikkerhedsregler, der er inden for dette område, er fuldt betryggende. Jeg vil heller ikke skjule en vis forundring over, at SF kommer med dette forslag, som jeg ikke synes virker voldsomt gennemarbejdet. Det er sådan en rent kvalitetsmæssig bedømmelse, om jeg så må sige. Men rent politisk er vi absolut også uenige, fordi vi synes, at forslaget overser, at den gruppe, vi taler om her, er de psykisk afvigende lovovertrædere. Vi havde en meget interessant diskussion i sidste uge om, hvordan vi i det hele taget behandlede vores psykisk afvigende. Men her er der jo tale om en noget anden gruppe, der er tale om psykisk afvigende lovovertrædere, hvorfor jo i høj grad hensynet til den øvrige befolkning, altså beskyttelsen i forhold til øvrige borgere, også kommer ind. Vi kan heller ikke støtte forslaget hverken for så vidt angår længstetiden, eller for så vidt angår dette, at retten skulle tiltrædes af psykiatrisk

sagkyndige. De er jo inde i billedet på mange måder i forbindelse med disse menneskers sagsbehandling.

Bernhard Baunsgaard (RV):

Jeg vil gerne sige tak for forslaget. Ikke fordi jeg vil støtte det, men fordi det vil give os en god lejlighed til i Retsudvalget at drøfte forholdene om disse tidsbestemte anbringelser, og vi vil da især drøfte, hvordan det virker med muligheden for at komme ud. Det er naturligvis beroligende, at det drejer sig om få tilfælde, men selv få tilfælde er der grund til af og til at dykke ned i, og det vil vi altså benytte dette forslag til.

Birgith Mogensén (CD):

Det er igen et straffesanktionsliberaliseringsforslag, der kan skabe endnu mere krimiangst og utryghed i den danske befolkning, hvis det vedtages.

Heldigvis benyttes disse tidsbestemte særforanstaltninger og forvaringsstraffesanktioner meget sjældent, måske for sjældent; men når retssystemet efter nøje overvejelse er nødsaget til at dømme efter disse paragraffer, er der mange og tungtvejende argumenter, der taler for. CD vil ikke være med til en eftergivenhed på dette område. Nogle må prioritere ofrene højest.

Pia Kjærsgaard (FP):

Vi mener ikke, det er så nemt bare at sætte en maksimal tidsramme for psykiatrisk behandling, som det her foreslås af SF. Psykiatrisk behandling kan ikke foretages pr. tidsramme, mener vi, men afhænger af, hvordan behandlingen skrider frem. Desværre er det også set, at psykiatrisk behandling har kunnet finde sted på få uger, hvorefter den dømte af lægerne har kunnet erklæres rask og i princippet klar til løsladelse fra behandlingen og opholdsstedet.

I forslaget skriver SF, at man også vil sikre, at anbringelsen ikke udstrækkes længere end behandlingsmæssigt påkrævet. Det tror jeg såmænd heller ikke sker, men hvad der så skal ske, hvis behandlingen har været så succesfuld, det er ikke rigtig til at vide. Jeg mindes et eksempel, hvor patienten selv var læge, men fik grønt lys fra kollegerne på rekordtid. Hvad mon ofrene for forbryderen føler ved en sådan lægelig løsning på en straf? Jeg ser ikke grund